Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

9 януари 2025 година*

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси — Директива 2014/41/ЕС — Европейска заповед за разследване по наказателноправни въпроси — Материален обхват — Понятие „процесуално-следствено действие“ — Връчване на акт за повдигане на обвинение, придружен от разпореждане за задържане под стража и за внасяне на гаранция — Разпит на лицето, срещу което се води наказателно производство“

По дело C-583/23 [Delda] [i]

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Cour de cassation (Касационен съд, Франция) с акт от 19 септември 2023 г., постъпил в Съда на 22 септември 2023 г., в рамките на производство по признаване и изпълнение на европейска заповед за разследване, издадена по отношение на

**AK,**

при участието на

**Ministère public,**

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: C. Lycourgos (докладчик), председател на трети състав, изпълняващ функцията на председател на четвърти състав, S. Rodin и O. Spineanu-Matei, съдии,

генерален адвокат: A. M. Collins,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

– за AK, от I. Zribi, avocate,

– за френското правителство, от R. Bénard, B. Dourthe и B. Fodda, в качеството на представители,

* Език на производството: френски.

[i] Името на настоящото дело е измислено. То не съвпада с истинското име на никоя от страните в производството.

– за нидерландското правителство, от M. K. Bulterman и J. M. Hoogveld, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от F. Blanc, H. Leupold и J. Vondung, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 4 октомври 2024 г.,

постанови настоящото

**Решение**

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на членове 1 и 3 от Директива 2014/41/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 година относно Европейска заповед за разследване по наказателноправни въпроси (ОВ L 130, 2014 г., стр. 1).

2 Запитването е отправено във връзка с искане за изпълнение във Франция на европейска заповед за разследване, издадена от испанските съдебни органи срещу АК.

## Правна уредба

### *Правото на Съюза*

*Конвенцията от 29 май 2000 г.*

3 Член 5 от Конвенцията, съставена от Съвета в съответствие с член 34 от Договора за Европейския съюз, за взаимопомощ по наказателноправни въпроси между държавите — членки на Европейския съюз (ОВ C 197, 2000 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 11, стр. 272, наричана по-нататък „Конвенцията от 29 май 2000 г.“), е озаглавен „Изпращане и връчване на документи“ и предвижда в параграф 1:

„Всяка държава членка изпраща процесуалните документи, предназначени за лица, които се намират на територията на друга държава членка, директно до тях, по пощенски път“.

*Директива 2014/41*

4 Съображение 25 от Директива 2014/41 гласи:

„С настоящата директива се определят правила за провеждане на процесуално-следствено действие за събиране на доказателства на всички етапи от наказателното производство, включително в съдебното производство, ако е необходимо с участие на засегнатото лице. Така например ЕЗР може да бъде издадена за временното предаване на засегнатото лице към издаващата държава или за извършването на разпит чрез видеоконференция. Когато обаче лицето трябва да бъде предадено на друга държава членка за целите на наказателното преследване, включително за изправяне на лицето пред съд, следва да бъде издадена европейска заповед за арест (ЕЗА) в съответствие с Рамково решение 2002/584/ПВР на

Съвета [от 13 юни 2002 година относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 3)]“.

5 Член 1, параграф 1 от тази директива предвижда:

„Европейска заповед за разследване (ЕЗР) е съдебно решение, което е било издадено или потвърдено от съдебен орган на държава членка („издаващата държава“), за извършване на едно или няколко конкретно(и) процесуално-следствено(и) действие(я) в друга държава членка („изпълняващата държава“) с оглед получаване на доказателства в съответствие с настоящата директива.

ЕЗР може да бъде издадена и за получаване на доказателства, които вече са на разположение на компетентните органи на изпълняващата държава“.

6 Член 3 от посочената директива гласи:

„ЕЗР обхваща всички процесуално-следствени действия с изключение на създаването на съвместен екип за разследване и събирането на доказателства в рамките на такъв екип, както е предвидено в член 13 от Конвенцията [от 29 май 2000 г.], и в Рамково решение 2002/465/ПВР на Съвета [от 13 юни 2002 година относно съвместните екипи за разследване (ОВ L 162, 2002 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 249)], освен за целите на прилагането съответно на член 13, параграф 8 от [тази к]онвенция и на член 1, параграф 8 от Рамковото решение“.

7 Член 9 от Директива 2014/41 предвижда:

„1. Изпълняващият орган признава ЕЗР, предадена в съответствие с настоящата директива, без да изисква допълнителни формалности и прави необходимото за нейното изпълнение по същия начин и при същите условия и ред, както ако въпросното процесуално-следствено действие е било разпоредено от орган на изпълняващата държава, освен ако този орган реши да се позове на някое от основанията за непризнаване или неизпълнение или на някое от основанията за отлагане, предвидени в настоящата директива.

2. Изпълняващият орган спазва формалностите и процедурите, изрично посочени от издаващия орган, освен ако в настоящата директива не е предвидено друго и ако тези формалности и процедури не противоречат на основните принципи на правото на изпълняващата държава.

[…]

6. Издаващият орган и изпълняващият орган могат да се консултират взаимно по всякакви подходящи начини, с оглед да се улесни ефикасното прилагане на настоящия член“.

8 Член 10, параграфи 1 и 2 от тази директива гласи:

„1. Изпълняващият орган при възможност прибягва до процесуално-следствено действие, различно от предвиденото в ЕЗР, когато:

а) посоченото в ЕЗР процесуално-следствено действие не съществува според правото на изпълняващата държава; или

б) процесуално-следственото действие, посочено в ЕЗР, не би могло да се използва в сходен национален случай.

2. Без да се засяга член 11, параграф 1 не се прилага за следните процесуално-следствени действия, които трябва винаги да могат да се използват съгласно правото на изпълняващата държава:

[…]

в) разпит на свидетел, вещо лице, пострадал, заподозряно или обвиняемо лице или трета страна на територията на изпълняващата държава;

[…]“.

9 Съгласно член 13 от посочената директива:

„1. Изпълняващият орган предава на издаващата държава без ненужно забавяне доказателствата, събрани или вече намиращи се на разположение на компетентните органи на изпълняващата държава в резултат от изпълнението на ЕЗР.

Когато в ЕЗР е включено искане за това и ако е възможно съгласно правото на изпълняващата държава, доказателствата се предават незабавно на компетентните органи на издаващата държава, участващи в изпълнението на ЕЗР в съответствие с член 9, параграф 4.

[…]

4. Когато съответните предмети, документи или данни са от значение и за друго производство, изпълняващият орган може, по изрично искане и след консултации с издаващия орган, временно да предаде доказателствата, при условие че ще бъдат върнати на изпълняващата държава, веднага щом престанат да бъдат необходими на издаващата държава или по всяко друго време или повод, договорени между компетентните органи“.

10 Член 15, параграф 1 от същата директива предвижда:

„Признаването или изпълнението на ЕЗР може да бъде отложено в изпълняващата държава, когато:

[…]

б) съответните предмети, документи или данни вече се използват в друго производство, докато престанат да бъдат необходими за тази цел“.

11 Член 22, параграф 1 от Директива 2014/41 гласи:

„ЕЗР може да бъде издадена за временното предаване на лице, задържано в изпълняващата държава с цел извършване на процесуално-следствено действие, с оглед на събирането на доказателства, за което се изисква присъствието на това лице на територията на издаващата държава, при условие че лицето бъде върнато обратно в определения от изпълняващата държава срок“.

12 Член 23, параграф 1 от тази директива има следното съдържание:

„ЕЗР може да бъде издадена за временното предаване на лице, задържано в издаващата държава с цел извършване на процесуално-следствено действие, с оглед на събирането на доказателства, за което е необходимо присъствието на лицето на територията на изпълняващата държава“.

13 Съгласно член 24, параграф 1 от посочената директива:

„Ако лице, което се намира на територията на изпълняващата държава, трябва да бъде разпитано като свидетел или вещо лице от компетентните органи в издаващата държава, издаващият орган може да издаде ЕЗР за разпит на свидетеля или вещото лице чрез видеоконференция или друго аудио-визуално предаване в съответствие с параграфи 5—7.

Издаващият орган може да издаде ЕЗР и с цел разпит на заподозряно или обвиняемо лице чрез видеоконференция или друго аудио-визуално предаване“.

14 Формулярът на европейска заповед за разследване, който се съдържа в приложение А към същата директива, съдържа по-специално рубрика, озаглавена „Процесуално-следствено(и) действие(я), което(ито) да бъде(ат) извършено(и)“, в която има няколко полета за отбелязване, сред които полето „разпит на свидетел или заподозряно или обвиняемо лице“, както и рубрика, озаглавена „Основания за издаване на ЕЗР“, в която съдебният орган на издаващата държава следва да изложи причините за издаването на тази заповед.

### *Френското право*

15 Член 694-16 от Code de procédure pénale (Наказателно-процесуален кодекс) гласи:

„Европейска заповед за разследване е съдебно решение, издадено от държава членка, наричана издаващата държава, с което чрез използването на общи за всички държави формуляри, се иска от друга държава членка, наричана изпълняващата държава, извършването в определен срок на нейна територия на процесуално-следствени действия за събирането на доказателства във връзка с престъпление или за получаване на доказателства, с които изпълняващата държава вече разполага.

Заповедта за разследване може също така да има за цел да предотврати на територията на изпълняващата държава унищожаването, промяната, преместването, предаването на вещ, която може да се използва като доказателство.

Тя може да има за предмет и временното предаване на издаващата държава на лице, задържано в изпълняващата държава, с цел в издаващата държава да се извършат процесуални действия, които изискват присъствието на това лице, или временното предаване на изпълняващата държава на задържано в издаващата държава лице с цел участие в исканите действия по разследване.

Доказателствата, посочени в първите две алинеи, могат да се отнасят и до нарушение от страна на дадено лице на задълженията, произтичащи от осъдителна присъда, дори ако това нарушение не представлява престъпление“.

16 Член 696-44 от посочения кодекс предвижда:

„В случай на наказателно преследване в чужбина, когато чуждестранно правителство счете за необходимо връчването на процесуален акт или на присъда на лице, пребиваващо на френска територия, актът се предава в съответствие с предвидените в членове 696-8 и 696-9 форми, придружен при необходимост от превод на френски език. Връчването се извършва лично по искане на прокурора. Оригиналът, удостоверяващ връчването, се връща по същия ред на правителството, подало искането“.

## Спорът в главното производство и преюдициалният въпрос

17 На 1 март 2021 г. испанските съдебни органи издават адресирана до френските съдебни органи европейска заповед за разследване, за да бъде връчен на AK, която е задържана във Франция, акт за повдигане на обвинение, издаден на 30 септември 2009 г. от Juzgado Central de Instrucción № 4 de la Audiencia Nacional (Централен следствен съд № 4 към Националния съд, Испания), и за да се предостави възможност на това лице в присъствието на своя адвокат, „да даде обяснения относно съответните деяния“. Посоченият акт е придружен от разпореждане за задържане под стража и за внасяне на гаранция в размер на 30 000 евро.

18 На 19 юли 2021 г. съдия-следовател към Tribunal judiciaire de Paris (Първоинстанционен съд Париж, Франция) с протокол връчва на AK, в присъствието на нейния адвокат, акта за повдигане на обвинение, като предоставя на заинтересованата и на адвоката ѝ копие от този акт на испански език и снема обясненията на AK. На 20 юли 2021 г. AK подава жалба за отмяна на този разпит пред Cour d’appel de Paris (Апелативен съд Париж, Франция) с мотива, че искането на испанските органи не представлява европейска заповед за разследване по смисъла на член 694-16 от Наказателно-процесуалния кодекс.

19 На 20 април 2022 г. Cour d’appel de Paris (Апелативен съд Париж) отхвърля жалбата, като приема по-специално, че испанските съдебни органи са поискали не само връчване на акта за повдигане на обвинение на AK, но и на последната да бъде предоставена възможност „да даде обяснения относно съответните деяния“. Този съд отбелязва също, от една страна, че в заповедта на испанските съдебни органи в рубриката „Основания за издаване на ЕЗР“ се уточнява, че исканите действия се вписват „в рамките на преценка за извършено престъпление с оглед на всички обстоятелства, които имат значение за неговата правна квалификация и за виновността на извършителите“, и от друга страна, че макар тези органи да не са поставили отметка в квадратчето „разпит на заподозряно или обвиняемо лице“ в рубриката „Процесуално-следствено(и) действие(я), което(ито) да бъде(ат) извършено(и)“, те ясно са поискали да се снемат в протокол обяснения от AK относно деянията, в извършването на които е заподозряна. Въз основа на това Cour d’appel de Paris (Апелативен съд Париж) стига до извода, че като са поискали от заинтересованото лице да уточни позицията си по фактите в присъствието на своя адвокат и при спазване на правото на защита, посочените органи са поискали да се извършат процесуално-следствени действия за събирането на доказателства във връзка с престъпление.

20 АК обжалва това решение пред запитващата юрисдикция Cour de cassation (Касационен съд, Франция). Жалбоподателката твърди, че издаването на европейска заповед за разследване не може да има за предмет запознаване с повдигнатото срещу дадено лице обвинение и уведомяването му за сезирането на съд по същество, тъй като такова уведомяване е сред другите инструменти за съдебно сътрудничество, по-конкретно по член 696-44 от Наказателно-процесуалния кодекс.

21 В производството пред Cour de cassation (Касационен съд) обаче генералният адвокат към този съд счита, че заповедта, издадена от испанските съдебни органи, съдържа процесуално-следствени действия, които са неразривно свързани с връчването на акта за повдигане на обвинение срещу АК и със снемането от магистрат на нейните обяснения в присъствието на адвокат с оглед на спазване на нейното право на защита, и че следователно тази заповед цели извършване на процесуално-следствени действия за събирането на доказателства във връзка с престъпление.

22 Запитващата юрисдикция, която подчертава, че Директива 2014/41 е транспонирана във френския правен ред с членове 694—15 и сл. от Наказателно-процесуалния кодекс, отбелязва, че Съдът никога не се е произнасял относно материалното приложно поле на европейската заповед за разследване, и по-специално по въпроса дали в него попада връчването на обвинителен акт, придружен от разпореждане за задържане под стража и за внасяне на гаранция.

23 При тези обстоятелства Cour de cassation (Касационен съд) решава да спре производството и да постави на Съда следния преюдициален въпрос:

„Трябва ли членове 1 и 3 от Директива 2014/41 да се тълкуват в смисъл, че допускат съдебен орган на държава членка да издаде или потвърди европейска заповед за разследване, с която се иска, от една страна, връчването на лицето, срещу което се води производството, на акт за повдигане на обвинение, съдържащ, освен останалото, разпореждане за задържане под стража и за внасяне на гаранция, а от друга страна, неговия разпит, за да може в присъствието на адвокат да даде необходимите обяснения относно деянията, посочени в този акт?“.

## Производството пред Съда

24 В отговор на искане за предоставяне на информация, отправено от Съда на 27 октомври 2023 г., запитващата юрисдикция посочва на 23 ноември 2023 г., от една страна, че АК е предадена на испанските съдебни органи на 9 септември 2022 г. в изпълнение на три решения, постановени от Cour d’appel de Paris (Апелативен съд Париж) на 26 септември 2018 г. и 9 октомври 2019 г., и от друга страна, че протоколът от разпита от 19 юли 2021 г. е предаден на испанските съдебни органи.

## По преюдициалния въпрос

25 С въпроса си запитващата юрисдикция по същество иска да се установи дали членове 1 и 3 от Директива 2014/41 трябва да се тълкуват в смисъл, че решение, с което съдебен орган на държава членка иска от съдебен орган на друга държава членка, от една страна, да връчи на съответното лице акт за повдигане на обвинение, който го засяга и който е придружен от разпореждане за задържане под стража и за внасяне на гаранция, и от друга страна, да

предостави възможност на това лице да даде обяснения относно посочените в този акт деяния, представлява процесуално-следствено действие, което може да бъде предмет на европейска заповед за разследване по смисъла на тази директива.

26 Съгласно член 1 от Директива 2014/41 европейската заповед за разследване е съдебно решение, което е било издадено или потвърдено от съдебен орган на издаващата държава членка, за извършване на едно или няколко конкретно(и) процесуално-следствено(и) действие(я) в изпълняващата държава членка с оглед получаване на доказателства. От своя страна в член 3 от Директивата се уточнява, че европейската заповед за разследване обхваща всички процесуално-следствени действия с принципното изключение на създаването на съвместен екип за разследване и събирането на доказателства в рамките на такъв екип.

27 В това отношение е важно да се отбележи, на първо място, че Директива 2014/41 не определя по-подробно какво следва да се разбира под „процесуално-следствено действие“ по смисъла на членове 1 и 3, нито препраща към правото на държавите членки с оглед на определянето на такова понятие. Следователно последното трябва да получи самостоятелно тълкуване в правото на Съюза, при което да се отчита не само съдържанието на тези разпоредби, но и контекстът им и целите на правната уредба, от която те са част (вж. в този смисъл решение от 30 април 2024 г., M.N. (EncroChat), C-670/22, EU:C:2024:372, т. 109).

28 Първо, що се отнася до текста на членове 1 и 3 от Директива 2014/41, понятието „процесуално-следствено действие“ за целите на наказателното преследване препраща в обичайния си смисъл към всяко действие по разследване, предназначено да установи наличието на престъпно деяние, обстоятелствата, при които е извършено, както и самоличността на извършителя му. Това тълкуване се потвърждава от съдържащото се по-специално в посочения член 1 изявление, че процесуално-следственото действие трябва да има за цел получаването на „доказателства“ от издаващата държава членка.

29 Второ, както по същество отбелязва генералният адвокат в точки 28—30 от заключението си, това тълкуване се потвърждава от контекста, в който се вписват членове 1 и 3 от Директива 2014/41.

30 Така, най-напред, в член 10, параграф 2, както и в членове 24—31 от Директива 2014/41 се изброяват редица процесуално-следствени действия, като всички те имат за цел събирането на доказателства, предназначени да се установят деянията или самоличността на техния извършител.

31 По-нататък, макар от членове 22 и 23 от Директивата да следва, че европейската заповед за разследване може да има за предмет и предаването на задържано лице, в тези членове все пак се уточнява, че такова предаване може да се извърши само с цел изпълнение на процесуално-следствено действие с оглед на събирането на доказателства, за което се изисква присъствието на това лице на територията на държавата членка, на която се иска да бъде предадено. За сметка на това от съображение 25 от посочената директива следва, че когато съответното лице трябва да бъде предадено в друга държава членка за целите на наказателното преследване, включително за да бъде предадено на съд, следва да бъде издадена европейска заповед за арест, без тя да може да бъде заменена с европейска заповед за разследване.

32 На последно място, от членове 13 и 15 от Директива 2014/41 следва, че целта на издаването на европейска заповед за разследване е събраните или вече притежавани от органите на изпълняващата държава членка доказателства да бъдат предадени на издаващата държава членка (вж. в този смисъл решение от 2 септември 2021 г., Finanzamt für Steuerstrafsachen und Steuerfahndung Münster, C-66/20, EU:C:2021:670, т. 41). Следователно процесуално-следственото действие трябва в крайна сметка да има за цел изпълняващата държава членка да предаде определени доказателства на издаващата държава членка, като в член 13, параграф 4 и в член 15, параграф 1, буква б) се посочва, че тези доказателства са предмети, документи или данни.

33 Трето, това тълкуване на понятието „процесуално-следствени действия“ се потвърждава и от преследваната с Директива 2014/41 цел.

34 Всъщност, от една страна, посочена директива има за цел да замести разпокъсаната и усложнена рамка на събиране на доказателства по наказателни дела с трансгранично измерение и чрез въвеждането на опростена и по-ефикасна система, основана на единен инструмент, наречен „европейска заповед за разследване“, да улесни и ускори съдебното сътрудничество (решение от 30 април 2024 г., M.N. (EncroChat), C-670/22, EU:C:2024:372, т. 86). От това следва, че с приемането на посочената директива законодателят на Съюза е искал да подобри съдебното сътрудничество при събирането на доказателства по трансгранични наказателни дела.

35 От друга страна, преследваната с Директива 2014/41 цел за опростено и ефективно съдебно сътрудничество изисква посочването по прост и недвусмислен начин на ключовите елементи на механизма на европейската заповед за разследване (вж. в този смисъл решение от 2 март 2023 г., Staatsanwaltschaft Graz (Служба „Данъчно-наказателни дела“, Дюселдорф), C-16/22, EU:C:2023:148, т. 43). Самото понятие „процесуално-следствено действие“ обаче е сред тези ключови елементи, така че тази цел също е в подкрепа на простото и общоприето определение на въпросното понятие, както е посочено в точка 28 от настоящото решение.

36 На второ място, следва да се разгледа дали мерките, поискани със заповед като разглежданата в главното производство, представляват процесуално-следствени действия по смисъла на Директива 2014/41.

37 Що се отнася, първо, до искането, отправено от съдебните органи на държава членка до съдебните органи на друга държава членка, да връчат на съответното лице акта за повдигане на обвинение, който го засяга, следва да се отбележи, че такова връчване не може само по себе си да представлява процесуално-следствено действие по смисъла на тази директива. Всъщност подобно връчване няма за цел събирането на доказателства, а представлява процесуално задължение, чиято цел е продължаването на хода на наказателното производство, образувано срещу съответното лице. Ето защо, както отбелязва генералният адвокат в точка 34 от заключението си, връчването на такъв акт в друга държава членка по принцип се урежда не от посочената директива, а от член 5 от Конвенцията от 29 май 2000 г.

38 Второ, обстоятелството, че както в случая, актът за повдигане на обвинение е придружен от разпореждане за внасяне на парична гаранция, изобщо не променя тази констатация, тъй като задължението за внасяне на тази гаранция също не представлява процесуално-следствено действие по смисъла на Директива 2014/41, както следва от точки 27—35 от настоящото решение.

39 Трето, що се отнася до разпореждането за задържане под стража, което също може да придружава акта за повдигане на обвинение, от практиката на Съда следва, че освен в уредените в членове 22 и 23 от тази директива случаи на предаване на вече задържани лица с цел извършване на процесуално-следствено действие, европейската заповед за разследване не може да накърни правото на свобода на съответното лице, закрепено в член 6 от Хартата на основните права на Европейския съюз (решение от 8 декември 2020 г., Staatsanwaltschaft Wien (Фалшифицирани нареждания за банков превод), C-584/19, EU:C:2020:1002, т. 73).

40 От това следва, че с изключение на случаите по членове 22 и 23, които не са релевантни понастоящем, европейска заповед за разследване не може да съдържа искане за задържане или за продължаване на задържането на лицето, за което се отнася това искане.

41 Четвърто, що се отнася до искането за разпит на лицето, за което е издаден актът за повдигане на обвинение, вярно е, че в член 10, параграф 2, буква в) и в член 24, параграф 1, втора алинея от Директива 2014/41 разпитът на заподозряно лице или обвиняем е изрично посочен сред процесуално-следствените действия, които могат да бъдат предмет на европейска заповед за разследване по смисъла на тази директива.

42 Като обаче по същество подчертава генералният адвокат в точка 41 от заключението си, за да попадне в приложното поле на Директива 2014/41, такова искане за разпит трябва да има за цел събирането на доказателства по смисъла на тази директива. Обратно, разпит, чиято единствена цел е да се предостави възможност на лицето, срещу което се води наказателно производство, да изложи своите съображения по повдигнатото срещу него обвинение, не може да се счита за процесуално-следствено действие по смисъла на посочената директива. В случая запитващата юрисдикция следва да определи точния предмет на искането на испанските съдебни органи за разпит на АК.

43 За да се предостави изчерпателен отговор на запитващата юрисдикция, най-напред следва да се уточни още, че ако искането за разпит нямаше за предмет събирането на доказателства, френските органи нямаше да могат законосъобразно да изпълнят на основание Директива 2014/41 заповедта, издадена от испанските съдебни органи.

44 Ако обаче посоченото искане за разпит има за предмет събирането на доказателства и ако испанските съдебни органи са посочили в разглежданата в главното производство заповед, че съгласно националното им право разпитът на АК може да се проведе едва след връчването на акта за повдигане на обвинение, би следвало да се приеме, че в отклонение от посоченото в точка 37 от настоящото решение такова връчване е можело да бъде поискано посредством европейска заповед за разследване. Всъщност от член 9, параграф 2 от Директива 2014/41 следва, че изпълняващият орган по принцип е длъжен да спазва формалностите и процедурите, изрично посочени от издаващия орган.

45 Ето защо, в последния случай френските съдебни органи по принцип биха били длъжни, без да се засягат предвидените в Директива 2014/41 основания за непризнаване, отказ и отлагане, да изпълнят разглежданата в главното производство заповед, както в частта ѝ относно връчването на акта за повдигане на обвинение срещу АК, така и в частта ѝ относно разпита на последната, с изключение на придружаващото посочения акт разпореждане за задържане под стража и за внасяне на гаранция.

46 Такова частично изпълнение на разглежданата в главното производство заповед обаче би могло да се осъществи едва след като съгласно член 9, параграф 6 от Директива 2014/41 френските органи са проверили при испанските органи, че последните не възразяват посоченото искане да бъде изпълнено само частично.

47 Всъщност от задължението за лоялно сътрудничество, прогласено в член 4, параграф 3, първа алинея ДЕС, следва, че за да гарантират ефективно сътрудничество по наказателноправни въпроси, издаващите и изпълняващите европейска заповед за разследване органи трябва да използват в пълна степен предвидените в Директива 2014/41 инструменти, за да насърчат взаимното доверие в основата на това сътрудничество (вж. по аналогия решение от 18 април 2023 г., E. D. L. (Отказ поради болест), C-699/21, EU:C:2023:295, т. 45 и 46).

48 В заключение, ако искането за разпит на АК има за предмет събирането на доказателства и ако в разглежданата в главното производство заповед на испанските органи не се съдържа указание като посоченото в точка 44 от настоящото решение, би следвало да се приеме, че без да се засягат предвидените в Директива 2014/41 основания за непризнаване, отказ и отлагане, френските органи по принцип щяха да са длъжни да уважат само това искане за разпит, след като са проверили при испанските съдебни органи, че последните не възразяват това искане да бъде изпълнено само частично.

49 От всички изложени по-горе съображения следва, че членове 1 и 3 от Директива 2014/41 трябва да се тълкуват в смисъл, че:

– решение, с което съдебен орган на държава членка иска от съдебен орган на друга държава членка да връчи на дадено лице акт за повдигане на обвинение, който го засяга, само по себе си не представлява европейска заповед за разследване по смисъла на тази директива,

– решение, с което съдебен орган на държава членка иска от съдебен орган на друга държава членка да задържи под стража дадено лице за цели, различни от посочените в членове 22 и 23 от Директивата, или да му разпореди да внесе гаранция, не представлява европейска заповед за разследване по смисъла на същата директива,

– решение, с което съдебен орган на държава членка иска от съдебен орган на друга държава членка да предостави възможност на дадено лице да даде обяснения относно деянията, посочени в акта за повдигане на обвинение, който го засяга, представлява европейска заповед за разследване по смисъла на Директива 2014/41, доколкото това искане за разпит има за цел събирането на доказателства.

**По съдебните разноски**

50 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

**Членове 1 и 3 от Директива 2014/41/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 година относно Европейска заповед за разследване по наказателноправни въпроси**

**трябва да се тълкуват в смисъл, че**

– **решение, с което съдебен орган на държава членка иска от съдебен орган на друга държава членка да връчи на дадено лице акт за повдигане на обвинение, който го засяга, само по себе си не представлява европейска заповед за разследване по смисъла на тази директива,**

– **решение, с което съдебен орган на държава членка иска от съдебен орган на друга държава членка да задържи под стража дадено лице за цели, различни от посочените в членове 22 и 23 от Директивата, или да му разпореди да внесе гаранция, не представлява европейска заповед за разследване по смисъла на същата директива,**

– **решение, с което съдебен орган на държава членка иска от съдебен орган на друга държава членка да предостави възможност на дадено лице да даде обяснения относно деянията, посочени в акта за повдигане на обвинение, който го засяга, представлява европейска заповед за разследване по смисъла на Директива 2014/41, доколкото това искане за разпит има за цел събирането на доказателства.**

Подписи